

[Helle Degn]

denne debat. Vigtigt er det nok at holde sig for øje, at de seneste forældregenerationer reelt har haft en valgmulighed og en planlægningsmulighed, som ikke eksisterede før for de mange.

Om folk vil have børn, er et personligt valg. Hvis man vælger at få børn, bør alle forældre støttes i deres mulighed for at være gode forældre, ved at vi skaber ordentlige forudsætninger for dem arbejdsmæssigt, bolig-mæssigt, med et reelt daginstitutionstilbud, sådan at det ikke føles på forhånd kønsbestemt eller uoverkommeligt at løse forældreopgaven. Forældrefølelse i betydningen omsorg for børnene, kærlighed til dem, interesse for børnene er ikke forbeholdt det forældrepar, hos hvem de vokser op. Alle, de meget gamle, de enlige, de barnløse, kan og bør føle den form for forældrefølelse, ømhed og solidaritet og en interesse for de børn, som skal vokse op i vores samfund.

Henrik Toft (V):

Det er tit blevet sagt, at et samfunds værdi kan måles efter, hvordan det behandler sine ældre medborgere. Vi kunne nok med lige så god ret måle den efter de vilkår, der gives børnefamilierne.

Går vi et skridt videre og vurderer ud fra befolkningens vilje til at sætte en ny generation i verden, så kan vi se, at der er noget galt. Jeg tror ikke, at socialministeren vil lokke familierne – for øvrigt et udtryk, som jeg ikke bryder mig om – til at få flere børn, men kan vi gennem debatten her få afdækket nogle af de problemer, der er årsag til det stærkt faldende fødselstal, så er venstre meget indstillet på at løse op for disse. Sker der nemlig et fortsat fald i fødselstallet, vil det rejse nogle problemer. Derfor kommer vi ikke uden om også at diskutere det faldende fødselstal, selv om det ikke har været med i børnekommissionens kommissorium, nok fordi det ikke var så dagsaktuelt på det tidspunkt.

Respekten for et velfærdssamfund, der ikke prioriterer et rigt familieliv højt, hvori naturligt indgår børn, kan ligge på et lille sted. Det allervigtigste i vor samfundspolitik i øvrigt er, at der bliver skabt optimisme og tro på fremtiden. Herved vil der nok også ske en anden prioritering af de enkelte familiers mål, så de dels får lyst til at høste de

glæder, det at få børn giver anledning til, dels får vilje til og føler ansvar for at gøre det arbejde, som følger med.

Når socialministeren i sin redegørelse nævner fem børnepolitiske principper og begynder med ligestilling mellem kønnene, så lyder det meget rigtigt, men kvinderne har nu engang et privilegium, som vi aldrig kan anfægte. Hvor meget vi end stræber mod den højt besungne ligestilling, så er vi følelses-mæssigt forskelligt indrettede. Derfor kommer vi heller ikke uden om, at moderen også fremover betyder mest for barnets følelses-mæssige udvikling i dets første leveår. Bevarer, vi kan sige alle de pæne ting om fædres større deltagelse i det huslige arbejde, men det er ikke noget, vi skal lovgive om.

Prøv ikke at skyde mig i skoene, at jeg vil jage kvinderne hjem til kødgryderne igen, for det vil jeg ikke.

Derimod vil jeg meget gerne være med til gennem lovgivningen at åbne op for deltidsstillinger. Jeg ved godt, at det støder an mod fagforeningernes principper, men når nu det kan løse op for mange børnefamiliers ønske, så må det andet da være underordnet. Venstre har gang på gang slået til lyd for øget adgang til deltidsbeskæftigelse, og vi har foreslået, at stat og kommuner skulle gå i spidsen med at tilbyde dette. Var det ikke også noget i den retning, der blev foreslået på mødet i Vejle i går?

Nogle har over for mig peget på det ønskværdige i, at der bliver mulighed for samvær med de små børn inden for den normale arbejdstid. Det kan også opnås gennem en større åbning over for deltidsbeskæftigelse, og så er det for øvrigt mig underordnet, hvem af forældrene der vælger deltidsjobbet. Venstre tror ikke rigtig på indførelse af 35 timers ugen, og for øvrigt er det jo også et arbejdsmarkedsspørgsmål. Vores bud er i stedet for, som nævnt, deltidsjob og flextid. I afsnit 7, 1., er overskriften: »Barnets ret til 2 forældre.« Den er nu ikke særlig dækkende for indholdet, der mest beskæftiger sig med de juridiske forhold og barnets familieretlige stilling. Det er dog stadig væk sådan, at ca. 88 pct. af børneforældrene lever i et fast parforhold. Der er heller ingen tvivl om, at parforholdet stadig sikrer børnene den tryggeste opvækst. Derfor hører der et stort ansvar med, når forældrene beslutter, at den ene må tage sig opgaven på.